

2018. július 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István, Kamarás Klára

XVII. évfolyam 7. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal versek

Baranyi Ferenc: Számvetés
Debreczeny György:
táncolok örömben
Fövényi Sándor: Külvárosi nyár
Kajuk Gyula: Hajnali piac
Molnár Jolán: Rendületlenül?
Szeicz János: Nem értenek

2. oldal próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Párba
Asperján György: Magány
Bodó Csiba Gizella: Vihar
Bokros Márta: Erdő
G. Ferenczy Hanna: A múzsához
Hajnal Éva: illat
Ilies Renáta: Búzasárga, homlokfehér
Kolev András: Porzás
Koosán Ildikó: Velem
Kő-Szabó Imre:
Egy zöld mobiltelefon
Köves József: Halló, anya!
Lelkes Miklós: A butaság...
M. Laurens: Füstkarika
Márkus László: Vázlat csupán
Nagy Antal Róbert: Keszthelyi anizs
Németh Tibor: Este az utcán
Nógrádi Gábor: A légy
Nyakó Attila:
És a mesék folytatódnak...
Pápay Aranka: Médi
Péter Erika: Káprázat
Pethes Mária: Különutak
Pódör György: A szerzett ember
Rada Gyula: Megvezette
Soós József: Árnyjáték
Szegő Judit: Az ajtó
Thamássy Nagy Géza: Magamért
Verasztó Antal: A magányos vízhozó

3. oldal
műhely
benczes s. gábor: börtönök

4. oldal
mikroszkóp
Köves József rovata

Baranyi Ferenc
Számvetés

Talán bölcsebb lett volna csak merengnem
lovag-eszményeim napos hónapban,
nem vonna most árnyékba semmi engem.

A fellegekből mégis földre szálltam
mikor prior-talárt kínált Firenzém -
nagy álmokból még meg nem élt kis állam.

Mert semmi úgy a vallott, messzi eszmény
ha nem mozdulsz elérni - s ez vezérelv:
hajóra jutni légy merész dereglyén.

És lettem pápa-gáncsoló fehér guelf,
ravasz tanácsadó, olykor kegyetlen
ítélő is, ha mindebből a nép nyert.

Csak érte volt, ha érdes mélybe estem
eső gyanánt a bársony fellegekből,
hogy lenn a zsenge lét virulna szebben.

Talán bölcsebb lett volna mindezekről
távol maradnom, lanyha líra biztos
fedezékében, mely szentté emel föl!

De így maradtam tiszta én: a "piszkos"
napi harcokban élesztvén az eszmét.
Száműztek érte, mint egy sanda gyilkost.

Csak ezt tenném, ha még egyszer születnék.
S nevem százszor temesse bár a vád:
letagadni százszor is képtelenség,

ki egyszer sem tagadta meg magát.

Szeicz János
Nem értenek

Nem értenek, hiába beszéllek,
szavaimat a szélbe kiáltom,
a zsigerekből jövő indulat
hajózik itt gyűlölet hullámon.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIO
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Albert Lőrincz Márton: Törtarany.
Albert Lőrincz Márton: Kronosz kövei
Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Sarokház
Fetykó Judit: Magánosok klubja
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsamája
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Köves József

Mozart
Piano concerto No:9
II. andantino

0:03 / 10

Nem értik, bár egy nyelven beszélünk,
nem segít, ha rosszra rossz a válasz,
aki gyűlöl, az önmagát bántja,
és bajában ez nem lesz a támasz.

Tán Neander-völgyi volt az őszám,
akit kizártak falfirkálásért,
és azóta ül rajta az átok,
ne értse senki az üzenetét.

Mert nem értették meg, kizárt a törzs,
ezért lettem hát homo sapiens,
ám a homót, aki gondolkodik,
azt most is kizárják, mert "sapiens".

Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika

Ajánlott Honlapok

Ezredvég
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Molnár Jolán Rendületlenül?

Elkezelt kelés a múlt.
Nálunk "idő van" mindig.
Ez a nép sose tanult
meg önmagában hinni.

A történelme botrány,
nem bír több égszakadást.
Szaporodik a csótány,
vetésre nincs aratás.

Indokot talál, miért
mikor, hogy kellett volna,
a válasz elől kitér,
nehogy magát okolja.

Összeesküvést keres,
szimatol minden lyukba.
Észrevenni mégis rest,
hogy fejében nő dudva.

A mátrixból kilépve
büntudatát filézik.
Fontolgatja, lelépne,
míg a földjét kinézik.

"Enni kell, meg inni kell."
"Rendületlenül?" Csodát!
Neki már az is siker,
hogy takarja tomporát.

Fövényi Sándor KÜLVÁROSI NYÁR

Pincehideg dinnyét majszoló gyerek,
nyúlós aszfaltba ragadt cipő.
Jobb időket megélt úrinő, kezében cekkerek,

Kajuk Gyula Hajnali piac

Kihűlt pengeként
az ég kékje felvillan,
a vastag felhőbe
keskeny rést hasít;
az éjszaka álma
a résen át ellillan,
elúzi az avas zsírban
sercegő fasírt.

Vonakodó redőny felől
rozsdás hang csikordul,
a tápázkodó csöves
üres gyomra kordul;
cigiért nyúlna,
de tegnap elfogyott...
hát ránt egyet megroggyott
nadrágján tétován
és a megálló felé
pár csikkért elindul.

A piac sarkán a büfénél
borostás rakodók gyűlnek,
szemerklő esőben
az álmozágtól fáznak,
tettetett jókedvvel heccelődnek,
míg hitelbe pálinkáznak;
majd a teli zsákok
és üres zsebek
körforgásában elvegyülnek.
A tetőkre csapzott,
szürke galambok ülnek.

Debreczeny György táncolok örömben

tessék engem megünnepelni!

bennük bor, és vécéöblítő.

Itt szoba-konyhára szűkült az élet,
szombaton csirkepörkölt nokedlival.
Sramlidal jutott eszébe Weisznének,
ring a teste ahogy ingeket vasal.

Dudálnak, megjött a szódás,
boldogan felkacag pár másnapos gyomor.
Jézus szobor a kézben, este lottóhúzás,
még mindig "álmodik a nyomor".

Kovácsék húsz éve nem nyaraltak,
maradt a füledt pesti pára.
A kurvák ára is egyre lejjebb ballag,
Vilmának két cigánylány a konkurenciája.

Régen a szerelem mellé vacsora járt,
a sarki kocsmában gulyásleves.
Eső szemez, mégis zihál a nyár.

Régóta rab vagyok,
ketrecem magam előtt tolvaj ballagok,
mert minden délben pár perc séta jár,
csak akkor, ha itt a nyár,
hogy a Nap rongyosra tépje vállam.

tegnap elvágтам a kezemet a kiskéssel
ma meg kaptam ajándékba egy farmerzakót.
holnap talán táncolni fogok örömben.

jöhet hát a tapsorkán
a hangorkán
a szép gitármuzsikaszó
hisz' minden hang mögött ott rezeg valami

egy gitárhúr és a levegő
vagy a tenyerünk és a levegő
a rezgést dobhártyánk észleli

és megszólal fülünkben a taps
vagy a zene
vagy a taps és a zene

a tenyerünket összeütjük
vagy a hangszálaink rezeznek
és halljuk a hangot
és halljuk az emberi beszédet

halljuk ahogy engem dicsér a szónok
amiért tegnap olyan ügyesen elvágтам a kezemet
és ma farmerzakót ajándékoztam magamnak
táncolok örömben hogy engem ünnepelnek

a vendég

Lesznai Anna

festőművész, költő

vendégkönyv

következő oldal >

Márkus László
Vázlat csupán

életed kusza szószedet
keveredik benne minden
rím és rímtelen
boldogság
bánat
álom és valóság
szemed sarkában fény
egyre ritkábban dereng
reggelente
bambán vigyorogsz
vakult tükrödben valakire
ki nem hajaz egykori magadra
gyakorta feleled a jót
ám vélt és valós
sérelemeidből
krokodilbőrt növesztesz
bátorságod tovatűnt
lépted lassul
árnyéknak is biccentesz
elmédben ugyan új karaktert
és új életet skiccelhetsz
de ne feledd
mindez vázlat csupán
pedig jól tudod
ott
legbelül
sosem vagy egyedül

Kő-Szabó Imre
Egy zöld mobiltelefon

Ágota sokáig aludt ma. Már délelőtt tíz óra elmúlt, amikor kikászálódott az ágyból. Fáradtnak érezte minden porcikáját, nem akart mozogni, sem a karja, sem a lába. A hangulata is pocsék volt, úgy érezte, ez a nap nem az övé. Talán egy jó volt benne, négy év után, hogy ismételten szabad. Ez a szabadság érzés, adott némi erőt ahhoz, hogy elindítsa ezt a csütörtöki napot. Végre, megszabadult a részeges, csavargó férjétől. Szerencsére visszaköltözött az anyukájához – akit mindig is emlegetett. – Az ő főztje jobb volt! – érvelt néha. Ilyenkor szeretett volna a képébe csapni és elzavarni, de nem volt sem mersze, sem ereje hozzá. Most újból a lakásába lakhatott, egyedül. – Nem asszony kell neked! – mondta neki többször. – Valaki, aki kimossa a gatyáidat, meg néha szétteszi a lábait, hogy elmondhasd, férfi vagyok! Gyenge dolognak érezte ezt a kapcsolatot. Ő másra vágyott.

Tovább a teljes szöveghez>>>

M. Laurens
FÜSTKARIKA

Valaki füstkarikákat pöfékel.
Talán az Úr maga, vagy az istenek...
Tűzhányót játszik egymagában netán,
Gyűrűkkel füstölve fel a kék eget.
És pörögve nőnek a gomolygyűrűk,
Szétozlanak fenn, hol feledi az ég,
A füstkarika is egy múló élet,
S az életem is, csak füstkarika rég.

Bokros Márta
Erdő

Domboldalakon, völgyekben a táj élő
temploma a zöldellő vagy aranyló erdő,
hol e különös, szent szerzetek élnek,
a fák, kik ég felé nyújtózva dicsérnek

áldón esőt, napot, s árnyékukban táncol
a kavarogva zümmögő rovarfátyol.
Menj! Hallgasd a lépteid alatt ropogó
avart, ágreccsenést, a csöndet átható

madárdalt! Most lágú, tompított fény szítal a
fáknak törzseire, zuzmóra, mohára,
átítatja lelked az erdő varázsa.

Páfrányok tartják csipke-leveleiket,
ciklámen virága illatos címered:
eleven kincses dóm, vad-szelíd rengeteg.

Kolev András
Porzás

A fák alatt aranyló fény cikázik,
s egymáshoz érnek suttozó kezek.
Árnyék oson, nyomában leng egy másik,
s ábrándot rejtő bokrok rezgenek.

A parton tárva-nyitva minden ablak,
sóhajt sodor az önfelelt folyam.
Leszáll az est: a bátrak ott maradnak
az éjbe veszni részeg boldogan.

A szirmokon foltot talál a reggel,
s hol harmat hűsít égető sebet,
méhek repülnek zümmögő legyekkel,

Asperján György
MAGÁNY

Magány, ha a nővér se szól
hozzád, mindenki vendége bajának,
valami szívárog lelked alól,
s a rossz árnyak közelre szállnak.
Az ajtó csukva, és ha nyílik,
reménykedsz, hogy ott majd a te reményed
toppan be, bóbiskolva is ez izzik
lelkedben, de el is hal, ahogy éled.
Az injekciós tű jó hidege
beléd hatol, s ébred karodban
a kék fájdalom, mint a lélek sebe,
a pelenkaszag lustul megszokottan.
A fény is elfárad, mire
körbe suhan a nyútt ágyakon.
A bánat van reggelire,
régtről itt maradt árnyék foszlik a falon.
És kezdődik a mosolygós vizit,
de előtte csöndesen elviszik,
ki az éjjel innen végleg kiszabadult,
mocskos ronggyal törölgeti arcát a múlt.
Teljes a rendtelenség rendje,
mert ha ez sorsa, mire élt az ember?
Örömeiben játszogatót a végtelennel,
és most közelebb fekszik hozzá minden este.

Pődör György
A SZERZETT EMBER

*A világot nem úgy látjuk, ahogy van,
hanem úgy, ahogy mi vagyunk.*
(Epiktétosz)

akit nem köt semmi kényszer az szabad
de játszani kell az élet egy szerep
rövid vagy hosszú mindegy csak szalad
a Tíéd csupán egy rádbízott szelet

bóklásznak tiltott emberek és szavak
sunnyog a Fórum hol a torok szelep
és suttogást gyakorolja az ajak
de bolondként járkál néhány szélkelep

sok ember gerincén már ott a hajlat,
zsarnokság idején a bölcs is hallgat
jelez a hüvelykujj ujjong a polisz

talán egyszer eldobva mindenét
sírva keresi igazi istenét
a mindenkiben jelenlévő komisz

*(Epiktétosz görög filozófus felszabadított
rabszolga volt, neve „szerzett” embert jelent)*

A Végtelen átlóján sorozatból

Koosán Ildikó

Velem vagy újra itt, nem kérdezem, miért is,

szagokba szédült illatok felett.

Ilies Renáta
Búzasárga, homlokfehér

Édesanyám maga nem fél?
Most lopják a csillagokat.
Tehervonattal viszik el.

Két óriás jött el értük.
Zsebükben egy fél világ míg,
maga egy egészet cipel.

A csupasz ég ablakunkra
Jégvirágos mezőt lehel.
Az arcomat abban mosom.

Egyszer én is megöregszem
S az emberek a helyüket
Átadják a villamoson.

Most a konyhaasztal mellett
Hajolok a tányér fölé.
Előttem még pár harapás.

Az idő eltelik és a
Jégvirágból pipacs lesz,
A csillagokból máglyarakás.

Ha maga ül velem szemben,
A szeretet hálás dolog.
Inni se kér, enni se kér.

Én úgy láttam édesanyám
Lepke szállt a házunkra
Egy búzasárga, homlokfehér.

Lesznai Anna: Kert.

Rada Gyula
MEGVÉZETVE

Nincs itt már semmi?
...csak csód, ór, erőszak?
Vastag mondatok egészen

könnyű a délután, fölém derül az ég is,
friss nyírfáágakon árnyéka, csöndje lebben,
tavaszi selymes ár, ahogy még soha szebben.
Egy vén rigó fütyül, jó karmesterhez illik,
a kórus válaszol, lelkem lelkedre nyílik.
Zenél a rím szavakban, fecseg a dallamon,
ma rólad szól, s ma nékem, nem űzöm el, hagyom.
Eljöttél, víg a ház, fényre nyit ablakom,
veretes bibliám, verseid olvasom.
Mormolják, s hallgatom, az ismerős sorok
a holnapot, a rendet, ahogy te gondolod.
Gyárudivaron ha kószálsz, elér az alkonyat,
lázong veled az éj, a sínre zárt vonat.
Érzem, nem könnyeden lépsz át a könnyeden,
szivárványcsöppjein a bánat visszánéz,
szerelemeid ölelni mégis lendül a kéz...
Lélekbúvárod én, engedd meg hadd legyek,
ha kérdenek majd rólad, tudjam az éneked,
mert korhadó a sors, varázsa nincs mesénknek,
mint összetört cserép, üres és torz az élet,
dühödtebb lett a kor, tompább az érzélem,
a régi gazdag kertben ma bojtortján terem.

Soós József
ÁRNYJÁTÉK

Hova lett
a sok sebem,
halálraitélt
szerelem,
huszonegynéhány
éves arcom?

Hova lett életem? -
a két kézzel
szétpazarlott.

A csavargó szél
néha
fülembé zúg még,
elvánszorognak
napjaim.

Csendben ülök, -
nem mossa
könny az arcom,

s ahogy a Holdat nézem,

függöny árnyéka
játszik a bükkfa-széken.

Hajnalodik.

Harmat
csillog a kerítésen.

Hajnal Éva
illat

minden háznak van illata
már a kapuban érzed

a mocsár fenekéről felbűfögve:
hol egyszerre rikolt a béka/e had
s egyszerre némul el, a hőség,
a baj, ha támad az indulat,
ha korbács kelti, még egy
utolsó rúgás, a félelem, hogy
e holtak, kivándoroltak
mezején úgy is beleragadsz
a saját sz...ba megvezetve...

Senki vagy! Hiába téped a száz
félcédulás! Csak arra vagy, hogy
zajongj s e semmiért kiabálj!
Királyod hamis tömjént okád,
a fiad lehet, odaát épít hazát !

Még kilátsz a gazból? Fogj kaszát
hogy messzebb láss! Figyelj a szélre!
Elő a rostát! Vigye a bőjtí szél
a léha tolvajt Kara-kumba.

Pethes Mária
Különutak

nem mondtam el
hányszor zuhantam le
a belenyugvás szakadékába

jogok és kötelezettségek
határvonalán ünneplő ruhában
csikorgattam a fogam

különutakra tévedt
életrajzomban hangosan
csörgettem láncaimat

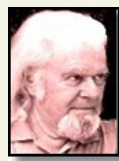
mégsem borítottam rád lelki-
háborúim romjait mindig
a remény földjét láttam szemedben

dúsan teremni bíztam benne
hogy eléldgelünk halálunkig
kimért lelkesedéssel is

ébredtem a hajnalt hogy
a titkok kibontsák fényhajtásaikat
amiktől újra és újra érdekesnek látlak

de csak a kételkedést szültem
világra és megszipítettem az emlékeket
a kényszerű szabadságban

szám sírhelye lett a vallomásnak
te huszonnégykarátos kétségbeeséssel
díszítetted gyűrűsujjamat

Verasztó Antal
A MAGÁNYOS VÍZHÚZÓ

*„Az utat meg lehet ugyan mutatni,
De menni mindenkinek magának kell.”*

átküszik a falakon
beveszi magát a lépcsőházak idegvégződéseibe
és ücsörög
vagy jóllakottan punnyad
vagy zümmög
néha énekel
lebegve átúszik pörköltgőzös konyhák
vasárnapi rántothúsok megtanult ízein
tejtiszta babaszobák
az elképzelések
az ötletek
a tervek
és elméletek elmélázó bemélyedésein
beszél
kujtorog a falrepedésekben
és árulkodik
léteznek szagos házak is
a vizsály bűze törölhetetlen
az illat törékeny lebegés
minden háznak van illata
már a kapuban érzed

Németh Tibor
Este az utcán

1938-2013

A toronyóra most verte a hármát.
Az éj ásitó torka tátong,
bele harapott az égbe, lenyelte sorba a fákat,
csak kialudt szemű házak, fakulnak fogai helyén.
Nem jön az álom.
Csak ülök a balkonon és várom,
hátha lecsap rám, de csak les bagolyszeme,
s arcomba csap a lehelete.

Kukát borítanak valahol a kutyák,
árnyék testük nagyot koppan, teríti szutykát,
s körötte hirtelen préda lesz az élet.
Az utcák kövén, szétnyirkál
fekete kartonpapírok a foltok,
lapulnak, fekszenek,
az esti szem magányuk közöttük botladoz,
s az egymáshoz épült függőlegesek,
lebénult lábak és karok.

Selyemgyökere lett a kerítésnek,
ahogy a pocsolyák vizében vonala megremeg,
mellette kövek szárítóznak,
mint sok csupasz gyerek, ha fűben hempereg.

Egyre hűvösebb az este,
didergőbb lett a fák közt a pára,
szemfedő terület a hold arcára.
Elnyom a nyugalom,
lassan álmoskönyvébe zár,
párna pihékhez bújik a varázs,
szívemben lelassul a kalapácsok hangja,
csak az utcaképét cipeli az agyam motorja.

Látom még,
hogy egy fáradhatatlan fénykerék,
villog sárgán, a kereszteződésben,
ahol egy ember támoilog,
foltja újra és újra más,
ahogy a fény hunyorog.

Lehet, hogy le kéne írnom,

Az élet sok furcaságot állít az emberek elé. Víg András elé például egy vízhúzó embert. Ez a Víg András sokat utazott ugyanis egyenruhás állása volt a Magyar Államvasútnál a királyság idején. Konduktor volt, igaz ugyan, hogy a második osztálytól lefelé utazók csak úgy titulálták: „Vigyázz! gyün a kalauz.” De ez már rég megszokottá vált számára, akárcsak az, hogy az uta-sok a fel és leszállásnál taszigálják egymást. Azon a bágyatag szép szeptem-berinapon, amikor az őszi illatokat felcsipegető gyenge szellő körülengte a környéket Víg András privát utasként szállt le a vonatról.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Lelkes Miklós
A butaság...

A butaság és alamuszóság
gyakran együtt. Szokássá lett remény,
hit, hogy kis szerzés, habár becstelen,
nem ejt foltot egy nép becsületén.

Így gondolják. Én másképp gondolom, -
egy népnél is, amelyre gondolok.
Sárkány hozhat tüzes rém népmesét.
A valóság hány rém valót hozott?

Kis ravaszkodók, sunyin ostobák
dobott koncert eladják önmaguk,
s rossz múltból lassan visszakanyarog
felejtett könnyes, vérvirágos út..

Ülök életem sziklaperemén.
Lent a Szakadék: hallgató halott.
S felettem Hegy hiába kér csodát:
egy vak csillagból látó Csillagot.

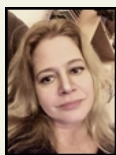
Bodó Csiba Gizella
Vihar

Esőostorok csapkodtak,
Elsötétült a világ,
Mint megvadult lovak
Rázták sörény-koronájukat
A fák,
S a vihar harci kocsii
Maguk alá gyűrték a kánikulát!

és vihar után

Fák lombjai ringatják tekintetem,
Rezzenve a reggelre,
Reneszánsz keretbe
Helyezve a látványt
A terazon túl,
A négy elem egy-egy szeletje
Festi ezt a képet
Lelkem tán még fel sem ébredt,
Úszik a felhő bojtjába kapaszkodva
Kacajra fakasztva szárnyára kapja
A ködfényű angyalokat,
Vihar után minden tiszta
És szabad!

- bámész semmittevés helyett -
megírni, hogy nem történt
semmi lényeges, csak láttam,
az esti utca báját, s te átaludtad ezt....

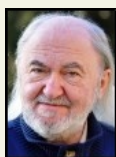
A. Turi Zsuzsa
Párbaj

Látod, századszor is magadra maradtál,
rémképekkel nézel most farkasszemet,
megtánás-fogakkal a remény harapdál,
s feletted lemondás démona lebeg.

Mint riadt galambraj felrebben az álom,
odébszáll, megbújik az ágyad alatt,
ma éjjel nem jön már. Ne hívd minden áron.
A múlt pókhálója arcodra tapad.

Hajdan bátor voltál. Vagy nekem így rémlik.
Füstös kiskocsmákban vedeltük a bort,
Vezettél, tereltél egészen a célig,
mögöttünk helyeslőn hintázott a Hold.

Mondd, miért kellett, hogy benned is csalódjam?
Csak, mert szerettelek, voltam védtelen,
ősi erő, mely tart és felemel, hol van?
Nem győzhetsz le, nem mersz harcolni velem.

Nógrádi Gábor
A LÉGY

Véletlen volt vagy végzet? Döntsd el, élő!
Betévedtem a rendőr Rácz perére,
kit Soós bíró asszonykínzással vádolt,
és hévvel védett Kántor úr, a védő.

„Tisztelt urak! Azt feszítjük keresztre,
ki megóvta a bűntől városunkat?
Ki életét – éjt s nappalt összemossa –
életünk védelmébe állította?
A foltocskák Rácz Irma tetemén
nem ütések! Csak elesett szegény.”

Bólogattak a nyáralhódiak,
s hiába zümmögtem dühösen körbe-körbe
(ki tudtam Soós, Kántor és Rácz történetét),
hogy megvakul, hamisságból ki vak.
Egy kéz villant, testemet összetörte.
Csak én bűnhődtem meg.
De én miért?

Köves József
Halló, anya!

Halló, anya, el kell mondanom, mi történt,
felhívlak, akarom, hogy te tudd meg elsőként,
érezem, anya, örülni fogsz a hírnek,
mert öröm ez, kell az anyaszívnek,
szóval képzeld el, találkoztam ma reggel...
hogy is hívják, emlékszel, azzal az öreggel...
Felhívnám naponta, de sok éve nincsen,
s e mozdulat: hívni, végleges bilincsem,
gyakran nyúlna telefonért a két kezem
anyám velem-létét, én már csak képzelem,
s ilyenkor csalódva hullik vissza karom
jaj, de elmondanám, annyira akarom!

Így hát a sírjánál mormolom el némán,
s érzem, ő hallgatja egy tölgyfa árnyékán.

Nagy Antal Róbert
Keszthelyi anizx

Lelkem gyűrt térkép, benne az álmok
faragnak képet dolomit tömbből.
Mészki-törpék közt barnul egy árok.
Rőt fény hajol rám, fáradtan rám dől.

Haldokló fenyő gyászol feketén,
helyén trónfosztó akác fehérlik.
Kökörcsín virul zöld mező szélén.
Fehér sás karcol, elsurran egy gyík.

Virágos kőrís tollbokkrétát dob.
Légybangó-négyszög fénylő mézajkán
az árvalányhaj kócos csókot lop.
Láncos futrinka neszel fa odván.

Büszkén ring a víz, hab ölel habot
kék szerelemben hattyúkat fürdet.
Darázsölyv vijjog fent egy jobb napot.
Az üde parton élet zsong, lüktet.

Út szélén barnul gesztenye-álom.
Esti fényekben pompázik a tér.
Lackfi nádor néz: a múltat látom.
A templom tornya, harangja mesél.

Goldmark dúdolja Téli regéjét.
Festetics műve nemcsak dalban él.
Hang repít hangot, szórja szerteszét
a tó zenéjét a nyár esti szél.

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
A MŰZSÁHOZ

Köszöntlek Múzsza...
Te hűséges, drága jó barát
akkor jössz mindig kis szobámba,
mikor már nem bírom az élet

**Pápay Aranka
Médi**

Könyvelő volt egy tekintélyes cégnél, amikor kisfiával egyedül maradt. Megözvegyült? Elhagyták? Soha nem beszélt róla.

Dolgozott, nevelte gyereket a precíz rendben és ragyogóra takarított kétszoba-hall-ban, a harmadik emeleten, amit megmászni a cekkerekkel, néha felért némi Himalája túrával. Feketehumora mellett átsegítette minden nehézségen a feladat, hogy ebből a fiúból embert neveljen. Hogy két lábbal áll a földön, az kissé faramucin hangzott, mert kétoldali csípőficammal jött a világra, amit rendbetettek ugyan, de a strapa nem használt neki. Hamar szerzett ortopéd barátot, mert az első vizsgálatok során már ellenállhatatlan egyénisége vonzotta az orvost, ápolót, mint a vele bármilyen kapcsolatba kerülő embereket.

Tovább a teljes szöveghez>>>

**Nyakó Attila
És a mesék folytatódnak...**

Az Óperenciás tenger száraz félig,
Égig érő paszuly sem ér már az égig,
Az Üveghegy helyén szupermarket épült,
Két bors ökröcskéből marhapörkölt készült.

Jičini erdőben térdig áll a mocsok,
A mézeskalácsházat szétnyalták a bocsok.
Óz, a nagy varázsló porszívóval házal,
Csodaország pedig rég egyesült Svájjal.

Farkassal Piroska vadházasságban él,
Tücsök és a hangya Nóta TV-n zenél.
Pilotájátékért körözik kis Mukkot,
Állatkertbe zárta Símabőrű Vukot.

Münchhausen báró drogbáró Münchenben,
A sárkányfűárus spanja az üzletben.
Biztonsági örök a törpék, mind a heten,
Hófehérke almát árusít a neten.

Hajléktalanná vált az öreg király s fia,
Várukat lenyúlta a lakásmaffia.
Aladdin Facebookon hirdeti a blogját,
Mazsolát és Tádét időnként ellopják...

Kukori s Kotkoda Maggi zacskós leves,
Maci Laci mackós, Zsebibaba zsebes.
Az ólomkatona zsoldos Cscesenföldön,
Igen sok mesehőst fenyeget a börtön.

Döbrögi nagyuram hithű kommunista,
Satöbbi, satöbbi, hosszú még a lista...
Ez a zord valóság - mit szóltok, gyerekek?
Grimm, Andersen, Disney lóvá tett titeket!

sok-sok keservét, bánatát.
Sugárzó lényed biztatón hajol rám,
ezernyi színt és illatot hozol -
Te vagy nekem a fény
az örök szerelem..
- maradj velem !

**Thamássy Nagy Géza
MAGAMÉRT**

Kínpadon ülünk te meg én.
Szerettelek s igazán szeretted,
de most belém marsz és erre én
erőből csipek vissza beléd,
persze, hogy könny a vége.

De mintha bosszantana
téged is ez az állapot.
Leéltünk boldogan számtalan napot,
lásd, kicsinységünk nő át a vitákon -

mondd, ha már egyszer
egy bolond tavasz összehozott
téged-engem és mellettem ülsz
még mindig a közös teraszon -

szeretnél-e magamért...

**Péter Erika
Káprázat**

Naptól bódult
pillangók cikáznak a kertben.
Visszarepítenek
gyermekkoromba.

Látom magam
a pázsiton. Játsszom.
Bogáncsból készítek
széket, asztalt, házat.
A szamárkórót
kacsalábon forgó
várnak képzelem.

Ám látomásom elfújja
a felnőttkor szélvihara.

**Szegő Judit
Az ajtó**

Én vagyok, ki elválaszt kintet a benttől,
Én vagyok, ki elzár a zajtól, a csendtől.
Vagyok, aki láthatatlan,
És vagyok, aki látható.
Vitáitokban pártatlan.
Magányosra kulcsolt ajtó.
Olykor, ha becsaptok, reszketek és félek.
Remegek, és várom a sötét estétet.
Vagyok szerelmeitek őre.

Víg tavasztól tágra nyíló
Éjek szigorú testőre.
Esti csendet ágyba hívó.
Én vagyok, ki fád nap után hazavárlak.
Én leszek, ki becsukódik, majd utánad.

~~~~~

vendégeknyv

következő oldal >

.....

---

benczes s. gábor

---

börtönök

*ledőltek a börtönök falai ///
addig csak pusmogás volt
meg elfojtott miértek sárga kartotékok
legyintések bujdosó álmok
zsebekben összeszorított öklök*

*most szabadon ki-be mászkálnak a
gondolatok a romokon
a falak repedésein át
a dalban ott lehet végre a szó
a hallgatás kibújik csigaházából
és a kezekben nincs piros kendő*

*a gyerekek hintáit kékre festik
a papírokat összegyűrik
vagy kis csákót hajtogatnak belőlük*

*mert nincsenek börtönök
hát holmi anonymok
és száz caudillo ezer phatos fidulát penget*

*de a hatalmasságok új börtönöket építenek
szavakból eskükből tüskés bozótból
zsebekből ellopott kínokból
fülekbe mormogott sóhajokból*

*hatalmas lakattal járnak körbe
kezükben kulcsok zörögnek
a fákat pedig térdre kényszerítik
hogy átugrálhassanak a görnyedt hátakon
maguknak várakat emelnek
ellopott sóból zöld mezőből
venyigéből sárba döngölt igékből*

*gondosan felszeletelik a catókat
és a csigákat kikergetik a házukból
mert hallgatnak és nincs kezük
nem emelnek új zászlót
nem akarnak vállakra borulni és zokogni*

*a börtönök megtelnek lassan sápadt homlokokkal
hangokkal szegekkel rézkilincsekkel
halk miatyánkokkal kagylókkal
nádfedelű kamrákkal*

*és a retorok nem kérdik a kelő napot
az északi fényt a déli passzátot
a szemek pislantásáról
az ajkak közé szorult ráncokról*

*azok kinyújtják kezüket
mert azt hiszik a pillanatnyi ölelés
az arcukba suttogott anya
szirének áriái lidérchangok
a csókok a homlokon megmentik őket*

*sokan sóhajaikat kupákba töltik
és isszák isszák sírnak isszák
csontos ujjaikkal vonalakat rajzolnak
és rozsdás virágokat öntöznek
mások megsimítják a fák kérgét
kutyák szemöldökét
házukat becsomagolják
de csak üres hangok mindenütt
integetések himnuszok rózsza tövisei*

*az utcasarkokon és a bordák alatt
az elveszett álmok kosárba dobva
faragott botok földbe szúrva*

*az elégedetlen lábak a földre taposnak
szemekben folyók úsznak
a rózsaszín nyelvek forognak
ölük tátott csőrű kócsag*

*a sok zenész pedig okokat keres
puspángok tövében üvegfalak mögött
omladozó barlangokban
dohos szobákban fűrészek fogában*

*és másik börtönt faragnak
zihálásból könyörgésből hallgatásból
dögkutak morajából pusztulásból*

*pulpitusukon feszengve
igazságot kiáltanak a felhők szegélyébe
zajonganak*

játszanak színes gyökerekkel

neuronokból terítőket kötnek
selymet varrnak kétségbeesésből
egyenruhát kereszttekből
csillagokból
fekete szirmokból
jajszavakból

---

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

Magyar (s)irodalomtörténet

Köves József szerint

Ilona Irén Lujza Kamilla Sophie

Nem szerette, ha reggel zavarják. Reggel fontos egy fél-háromnegyed óra magány. A klozetre mindig magával vitte a reggeli lapokat. A politika nemigen érdekelte, de mindig tudni akarta, mi történik a nagyvilágban. Az Estet vitte magával. 1920. november 12. A Britannia szállóban megölték valami rendőrt – olvasta a címdoldalon. Nem volt nagyon kíváncsi erre, de székrekedéssel küszködött, hát volt ideje beleolvasni. A Magyar Távirati Iroda jelenti: a hajnali órákban Soltra József rendőr sérelmére elkövetett gyilkosság miatt megindult bűnügyben a rendőrség azon adatok alapján, hogy nevezett rendőrt a Britannia szállóban levő katonatiszti egyenruhát viselő egyének lőtték agyon, ma éjjel 12 óra tájban bevonult a Britannia-szállóba és ott emeletről-emeletre, ajtóról-ajtóra menve, az összes ott talált személyeket igazolásra szólította fel. A katonaság közbenjöttével megállapították, hogy ezek között kik jelenleg a tényleges katonák és kik a polgári bíróság hatásköre alá tartozó személyek. A rendőrség a szállóba kivitte Stekler Sándor és Szalag rendőrt, akik Soltra József rendőr agyonlövésének szemtanúi voltak, olyan célból, hogy ezek felismerjék a szállóban talált személyek közül azokat, akik a rendőr meggyilkolásában résztvettek.”

Ennyi elég, gondolta, mindenben politika van. Ez is valami különítményes ügy lehet.

Zavarta a való élet megannyi szörnyűsége, háború, kommün, leszámolások. A legszívesebben a görögökhöz menekült a nagyvilág lármája elől, vagy kedvenc Dantéjéhez, s megpróbálta elképzelni Beatricét. Gyönyörű lehetett-e valóban, vagy csak...

Éppen eredményre jutott – mármint a reggeli szükségletet illetően -, amikor óvatos, szinte félénk kopogásra riadt fel révületéből. A kopogás gyengéd volt, mégis valamilyen lelkes sürgetés ritmusát vélte benne fölfedezni.

- Mesterem, drága... - mindig így szólította, bár Mihály gyakran tiltakozott ez ellen. - Egy hölgy keres téged... Mindenképpen veled akar beszélni.

- Ilyenkor? Kora hajnalban? - Volt már kilenc óra is. - Mit akar?

- Téged – mondta kicsit röhögősen az albérlője és barátja. Fölfedezettje. - És nagyon csinos. Nem válaszoltál a beküldött verseire.

- Küldd el – bosszankodott Mihály. - Elegem van a dilettánsokból... - Félreérthetetlenül nyögött néhányat. - Zavarsz. Te is... Foglalkozz velem, mondd, hogy én... borotválkozom. Azután meg sürgős dolgom van, várnak. Nem érek rá... Várj csak. Mondd, hogy a titkárom vagy és döntő szavad van... Úgyis a titkáromnak hisznek, sőt, a Centrálban minap azt is hallottam valakitől, hogy a kedvesem... Bosszantó.

- Jó – hallatszott kívülről, de már távolodott a hang, mintha a könyvtárszobából szólt volna vissza. - Szívesen foglalkozom velem. Szép, kerek arca van, kicsattanó almaarc, simogatni való...

- Simogasd – nyögött fel bosszúsán a ház ura. - Csak nőt ne lásson, örül, hogy lerázta az a bolondos Bertust, a nemzet özvegyét, aki férje halála után rácsimpaszkodott. Mert megint a nemzet özvegye szeretne lenni. Vagy miért másért? Az is írt verseket. Versikéket. Nem nagyon rosszakat, de nem is falrengetőket.

- Elég volt a nőkből. A költőnőkből meg végképpen – hajtotta le a deszkát gondosan.

Nekilátott a beretválkozásnak. A fenőn végighúzta néhányszor a kést, gondosan felvitte a habot a borzecsettel. Szerette ezt a pár percet, ezek a tökéletes nyugalom pillanatai, ő és az arca a tükörben találkozik. Értik, mert ismerik egymást.

De a könyvtárszobából áthallatszott Lőrinc harsány kiáltása. De szép vagy, jány, te rebbenő szemű. Most ezt a vendégnek mondja? Vagy verset ír? Tehetséges fiú, csupa költészet tetőtől talpig. Csak az a veszett nőimádat... Ahogy mondják, ez még a legyet is röptében... Csak nösténylég legyen.

Megtörölközött, befújta magát pumpás arcszesszel, megpróbált úgy kimenni, hogy ne kelljen találkoznia a hivatlan vendéggel. De nem sikerült.

- Bocsásson meg – hebegte. Ha zavarba jött, alig észrevehetően dadogott. – Én... én nagyon sietek.

- Verseket hozott ez a szépség... Nem is akármilyenek – nyújtotta Lőrinc a papírokat. Fölül egy kék boríték volt, az ő címével. Reviczky utca 7. III. em.

- Ez? – csodálkozott.

A rebbenő szemű (tényleg az, gondolta a házigazda) suttogott:

- Igen... Küldtem a mesternek a Nyugatba. És nem válaszolt. Gondoltam, talán feladom a lakására, ott jobban észreveszi. De meggondoltam magam, és inkább elhoztam...

A mester zavarban volt, forgatta a sárgás lapokat.

- Majd a barátom megnézi. Hogy hívják magát?

- Ilonka. Ilonka... - s mert a mester szúrósan nézett rá a sötét szemével, kimondta. Anyakönyvi pontossággal. - Tanner Ilona Irén Lujza Kamilla.

- Sok – mosolyodott el szemérmesen a házigazda. Ilyen névvel nem lehet költő.

- Már több verse is megjelent az Új Időkben – sietett a lány védelmére az ifjú barát.

- Herczegnél – biggyesztett Mihály, és ránézett a legfelső lapra. Ez nem kézirat volt, hanem újságkivágot, gondosan felragasztva egy fehér ívre. Az arcom színtelen fehér. A kedvem, csókom elfogyott, Nincs mért kérem új holnapot. Telt érés vár, bús megállás. Hm... kicsit mesterkél. Szereti Adyt, ugye? Lőrinc, foglalkozz vele. Ilonával – s azzal elsietett. A Centrálban teát ivott, s amikor úgy gondolta, hogy a hölgy már távozott a lakásáról, visszament a Reviczkybe.

De nem tudott bemenni, belülről bezárva az ajtó. Próbált kopogni, aztán sóhajtott, és inkább visszasétált a kávéházba. Kapucínert kért, kaláccsal. De nem tudott másra gondolni, csak arra a lányra és a barátjára. Hogy mit művelhetnek ott, az ő lakásában, az ő hálójában. Szorongást, borzongást érzett, mintha nagy bajt csinált volna. Lehet, hogy a lelkiismeret fizikai rosszulétet okoz? Mert rosszul van, s alig tudja fékezni féltékenységét. Amit ő szervezett meg. Nincs jobb világ a másvilágnál, a másvilágon nincs világ...

Szeretne meghalni. Bánta, hogy otthagya őket kettesben. Ez a Lőrinc telhetetlen bika. És a lány se egy zárdaszűz, láthatóan túl van már egy-két kalandon. Mégis... Ha ezt a napot vissza lehetne csinálni...

- Tűrnöm kell – gondolta. – Megvárom, hogyan alakul. Aztán elkérem Lőrinctől ezt a nőt. Érzem, jó feleség lesz. Nem tagadhatja meg tőlem. Neki majd akad másik. Sok... Szébb mellyet, szébb kezet, szébb kart, szébb lábat, szébb derekat nem képzelhetsz. Igen, így is fogja hívni. Mint azt a régi asszonyt, a grófnőt. Én pedig Franci leszek.

Lesznai Anna

Napok

Képeskönyv máma a világ,
A város felett kék az ég,
Sietnek setét emberek,
Nem csuda, van dolguk elég.
Sok tarka csokros kirakat,
Télt virágoknak kelyhe tárt.
Látok koldust, ruhája rongy,
Látok selymes, népes bazárt.

A tarka jelenéseken
Nem botránkozik meg szemem,
A sok "miért" felesleges,
Minden, minden természetes,
Meggámulni mindent szabad,
Kevés szöveg sok kép alatt.

Ma kristálytisza könnyű kedvem,
Ma színekkel rakott napom.
Meglapulok Isten ölében
Ki a könyvet tartja kezében
S az életet lapozgatom.

Holnap, tán holnap a világ
Felolvad mámoros zenében.
Elömlik örömmel és mézzel
Emberszívem a mindenségen.
Érthetetlen vad mély nyögések
Minden barázda szerelem.
A világ szép, mert szülni kell,

A koldus bús, mert élni kell.
Anyám is csak azért szeret
Méhében viselt engemet,
Epekedésben, szenvedésben.

És néma borzadály fog el.
Mert minden rögben ott az Isten:
És mag terem minden tövisben.
Imádságos zengő viharban
Fejem fölött harsogva száll
Egy fellegnyi bús vágymadár.

Itt állok meztelen szívemmel

Látogatás

Ma eljött hozzám a dadám,
Ki bátyámat dajkálta s engem
És dajkált, nótás türelemben
Amikor én még kicsi voltam.
És göndör hajú csinos voltam
És nem volt semmi, semmi gondom,
Csak tíz szál babkaróm a dombon,
És két szelíd kicsiny kacsám...
Ma eljött hozzám a dadám,
Kopott kabátja, fodra bő
Fején kis gyűrött főkötő,
Mint repedt törzsű vén akác
Az arca sűrű, sötét ráncos,
És nem tudom már, mért szerettem
Titokzatos bő rokolyáját,
Mért óvott meg rossz szellemektől
A lobogó köténye csücske?
Leült mellém az én dadám,
"Jól van-e, lelkem, kérdi tőlem
Nem hűl-e meg a rossz időben,
És nem fagy-e meg kis kacsója,
Vigyázzon rá, hogy jól megője."
És nem látja meg a dadám,
Hogy én megnőttem nagy keményre...
És kérdi tőlem a dadám,
Hogy sok-e még a fürge béka,
A kerti kútban, úgy, mint régen.
"De mélyen azért be ne nézzen,
Mert széle, partja síkos annak."
És kérdi, a rózsák hogy vannak,
És él-e még az öreg János?...
S én nem merem az én dadámnak
Bevallani, már nem tudom,
Hogy most a békák mit csinálnak;
S a pázsit szegte kertúton
Tömjenkelyhét hány rózsza bontja.
Kicsinyek lettek a virágok,
És nagyra nőtt a máma gondja.
A kedves udvar bérbe már most,
És rég meghalt az öreg János.
Ott él már csak gyerekkorom
Színesen, ragyogón és szépen,
Egy egész képeskönyv világ

Az élet puszta homokán
És piros szívem messze fénylik
Elébe a sok vágymadárnak
Ki fészket keres mindahány.
Ők biztos szárnycsapással szállnak...
És nincs menekvés, nincs menekvés.

Ébredés

Éltem aluvó asszonyéltetem
Testem nem volt más: minden nyarak teste,
Hajam a fáknak kusza lombja volt,
Szívem a nappal leáldozott este.

És nem volt más álomra nyílt szemem
- Hiába hajlott ködfejtő betűkre -
Mint minden víznek és minden egeknek
Egymásba mélyedt magalató tükre.

Bús eremben télvégi harmat gyűlt meg,
November hóban őszi pára ült meg.
Mindenik maggal kipergett az éltem
És lenge lelkem lebegett a szélben.

- Te eljöttél és kiváltottál engem,
Te csudahántó megváltó szerelmem.
Hogy gyökeret vert tebenned a lelkem
Én fölsikoltva önmagamra lettem.

Az én karom reszket öelve téged,
Az én szívemre verődik beszéded:
...Sebzett lelkem a nyaraktól kiváltott
Most talpig saját fájdalomban állok.

Rigófütyre

Sikolt a rigó repeső fütyre a lomb közt:
"A tavasz, a tavasz, már másé, már másé, már másé."
Illatos hajkoronájuk díszében ragyogván
Jönnek a mások.

Érted-e?... delet dobbanó szívvel megállni kék kikeletben
Érted-e?... mást szólít már szállván a tavaszi szél.
Lobbanó fürttel az orgonabokrok nem néked
Ontják a vérük.

Nem sorsodat rejti a rügy már; zsendülő lombon
Nem néked kell általtörnöd vérző ajakkal.
Nem néked fonódik új kéjek töviskoszorúja!
Nem téged hívnak.

Te állj meg, te állj meg, te állj meg, sohase mozdulj.
Arany nyaradért fizess meg minden tavasszal!
Keskeny a nyár pallója s hídja a délnek
Ingó szívárvány.

Állj meg keményen, mint őskori templomi szűzek,
Szent serleget hordva bűvös márványkarokkal.
Ha sűrű örömmé erjed nedve örömmek
Meg ne inogjál.

S ha néha tűzpiros alkony pillangószárnya
Illó olajjá seprí a serleget színét,
Te állj meg, sohase fussál dalos sikollyal
Neki az éjnek.

Megtudtad: ez a tiéd, a kéjeid kertje.
S mert kerted van, nem lehet kerted az egész világ.

Dadám öreg fonnyadt fejében -
Későbbi forró ifjúságom
Is hervadt már, foszlánya csüng
Uttalan erdőn, bükkfa ágon,
Virágkelyhek mélyére szórva,
Belétaposva rögbe, porba,
És elfeledten és lezárva
Holt butorokba és szobákba...
És telnek, telnek lomha évek,
Álmos télvégi délután
Ellátogat majd egyszer hozzám
A mai hitem is talán.
Meglátogat, mellém telepszik,
Reám tekint úgy, mint dadám
Simogatón vénült szemekkel
És így szól: Nem ömszsz reám?
Engem szeretted a világon
Legeslegjobban és ruhám
Szentelt szegélye, ha érintett
Mesét zümmögő csendre intett,
S kifogott a gonosz varázson.

Japán dalocska

Találkoztunk a kertben, és megöleltük egymást
Hajunk körül tenyérnyi piros juhar didergett
Az őszi napsugárban, találkozásunk napján...
Hej, haj, azóta eltelt jó háromszáz esztendő.

Az első száz eltelt. Találkoztunk: te mondtad
"Nem azért járok erre, hogy öleljelek téged,
Csak mert kerteden által vezetett épp az utam."
Hej, haj, akkor én sírtam... És telt még száz esztendő.

Piros juhar didergett, és ujjaimra hullott.
Én egész reggel vártam, én egész este vártam,
Zöldszalú őszi égen a vadludak vonultak.
Hej, haj, de te nem jöttél... És telt száz esztendő.

Találkoztunk a kertben, a juharnál megálltunk:
"Nem azért jöttem erre, hogy öleljelek téged
Hej, haj, de minden utam a te kertedbe nyílt."
Hej, haj, én mosolyogtam - mert enyém minden utad,
És van még sok száz évünk!

Sírvérem boldog napon

Az élet rakott asztalánál
Sokszor jóllakva laktam én,
S ha meghalok, lesznek elégtelt
Maroknyi rög a föld ölén.

Napfényben, könnyben, csókban jártam,
Friss életek fakadtak bennem.
Betelt szemekre zárul pillám
Majdan, ha innét el kell mennem.

Nem múlok el koldusszegényen,
De úgy, mint hálás őszi estek,
Mint ünneplátott gyermek napja
S magok, kik termő földre esnek.

Mese-mese, mesd el

Este van már, este, csend az estek teste
Szürkülő határba lóg az eső lába.
Már a nyár is őszt vár, künn a mezőn csósz jár
Szőlőtőke reszket, rejti a gerezdet.

Aldott elérés ára éret megállás...

Nincsen tovább már.

Mint őskori templomok lánya alázatos márványkarokkal
Hordozzad szíved: számodra szíved az egész világ.
Keskeny a nyár pallója, de vezet végtelen véghez.
Keskeny a sorsod, de rajta Istenek járnak.
Állj meg, ne mozdulj.

A tavasz, a tavasz, már másé, már másé, már másé.

Te vagy testvérem

Ki úgy mint én is, füvel fakadtál
Bukó sugárnak szálán akadtál
Bársonybús éjek keblén tapadtál
Te vagy testvérem.

Ki szitakötőnek megülöd szárnyát
Rőt tavon téped nefelejcs árnyát
Holdbeli hárfásnak lesed a várát
Te vagy testvérem.

Ki lakod mák meleg, süppedő kelyhét
Hevered fellegek pihegő pelyhét
Szemeid mélyek, kezeid enyhék
Te vagy testvérem.

Venyigék vágyború völgye vidékünk
Ölelő álmok fürtje nyakékünk
Mert sorsunk nincsen: fészkünk van nekünk
Te vagy testvérem.

Gyere hát, gyere már, játszódjunk ketten
Játékunk árnya mennyekre szökken
Ott nem is játék, ott nem is árny már
Bárányos felleg, fellegszín bárány.

Fehéren izzó kapu nem éget
Nyílik szelíden, ha bárányunk béget
Befordulunk rajta, bárányunk gypján
Te is, meg én is szívszüret napján.

Arany paláستtal angyalok védnek
Játékunk harmatját felméri vérenek
Csókjaink örömet felméri kinnak
Testvérek vagyunk: magukhoz hívnak.

Idegen testvérehez szól Meluzina

Ember, tudd meg:
Vak szemmel néztem véred
Süket füllel lestem veszett csatád.
De hallom a fű növést lesznai dombon
Jövendő kelyhek csillogó kódét
Meglátom meztelen fák karjain.

Szemed mért sír?
Sejtem mért sír a harmat
Mért sóhajt szél sebén bogas bozót
De fájva fűzöm kerek könnyek gyöngyét:
Zárt ékkövek magányos gördülésén
Véled nem sírhatok.

Ajkad kacag!
Kacajod kése széttépi a dolgok
Végtelen, derűs, békélt szőnyegét.
De szirmot úgy bont hajnaló barack

Dézsmló madárnak seregei szállnak
Lejjebb párás völgyben, odvas törzsű tölgyben
Mókus karikázik, farkával cicázik.
Kemény makk is koppan, túró disznó toppan
Gyep harmatban ázik, késő virág fázik.
Árny fordul avarra, kanász jobbról balra
Subájában alszik, hortyogása hallszik.
Még lejjebb a réten, bujdosó setéten
Ugat jó kutyája küllős karikára.
"Jaj, de mély az árok! Kocsis, merre jártok?
Leszna arra vagyon, hova vágyom nagyon."
"Ne szólíts hiába, lóg az eső lába
Sárga villám lobban, hadd sietek jobban!"
"Állj meg kocsis, állj meg, hazatérőt várj meg!"
"Dörög már az ég is, utasom elég is.
Benn ülnek az ősök, búsan nevetősök
Benn ülnek a holtak, mind kik Lesznán voltak.
Viszünk sok cókókot, mosolyt, könnyet, csókot,
Hét kosár emléket, nótákat, meséket
Legelső kérődet, feledt szeretődét
Régvolt játszótársod, sok elhalt pajtásod.
Viszünk érett múltat, derültet és dúltat
Sok lehántott éved szekerembe téved.
Holló száll magasba, nincsen hely a kasba
Lóg az eső lába, ne szólíts hiába!"
Este van már, este, csend az estek teste
Elhallgat az eb is, beheged a seb is.
Kit oly szépen kértem, visszatér majd értem -
Lóg az eső lába... szemem könnybe lábad.

Testvériség

Hogy leszen fák feltámadása
Holt virágok, mely mennybe tűztök?
Szitakötő, szíved hová száll
Pásztortüzek, hogy üdvözültök?
Vándorhabra hol vár feloldás
Rög, Messiásod merre késik
Izzó dél, illó páratested
Mely öröklét kövébe vésik?
Aldott ó házak ébredését
Mikor riadják harsonák?
Gyertyák boldogulttá hogy égtek,
Hol leli tűnt illat hónát?
Én testvéreim, néma dolgok
Tört tárgyak züllött, bús szeméten
Ki gyógyítja rátok kezét
Mondván: kelj föl életre készen.
Én testvéreim, látszat-lányok
Szín, szivárvány, tükör-kísértet,
Hang, szerelmes visszhang, madárfütty

Ha messi nyelvek zengő útain
Szent csillagok virítását dalolják.

Ember, felelj!
Mért öleltél magadhoz
Ha kérdeni kell ölelés miértjét?
Mert bús gyökérért felel a virág
Mély forrásért játszódo hab felel
S van messziség, mert vadludak vonulnak.

Kedves, bocsáss!
Csókodba, szóba, kéjbe mért temettél
Ha két karodból van felépülés?
Mert dús magháznak tudtam a halált
A gubó selymét lepke tépi szét
De tőled térve, mindig én maradtam.

Ne tarts, ne tarts!
Mért nem leltél reám
Mikor kezdedbe kulcsoltam kezem?
De dobbanó test vagyok önmagamnak
Leheletem a léggel elvegyül
S a rög lesüpped lépteim alatt.

Kínnal se köss!
Hozzád csak csókra értem.
Kocintó kelyhek halk csengése voltam
Venyigeillat bugyborékos borban
Íme, a csókok leválnak az ágról;
El kell távoznom bús embervilágból.

Szóval se hívj!
Veszéjtő széllel surran
Hívásod nyíla köd szívem felé,
Mert egy irányt ösmer a nyíl csupán
De ím öledből ezer útra nyíltam
S regős talizmán, lelkem rejtve már.

Hej, rejtő szél!
Rőt alma tüzel túlhan hét határon
Felette repül feketerigó
Rigó szárnyán elszállott szűz szemem
Szemem szálára lelkemet bogoztam
Felleg felkapta óperencián.

Ember, keress!
Mert túl a hűvös őszön
A zűrös szókon, letarolt mezőkön
Mert túl csatákon, könnyön, csókon, véren,
Virágon, kedven, halálon és téren
Idegen testvér:
Érünk egy gyökéren.

Ondovaparton

Zemplén napja fűröszött,
az Ondova vize mosott erőssé,
hol a rozs arany koronája koszorúzza a partot.
Itt lestem a csivittes szárnyú fecskemadár
gyors ki-beröptét éhes csőrű fiához.
Távolban kékllett a hegy...
hátáról vadak és álmok szálltak le éjjel:
a rőfögő vadkan hozta fűszer szagát
s a szarvastehén hímért epedő nyögését.
A sasnak borongó árnya is onnan eredvén
súrolta iszapos tükrét a völgyi folyónak.
Túlhan tengeri lengeti bajszát a szélben,
burgonya tátja nedves ajkú virágít,
a kasza eljárja toborzó táncát s ütemre
boldogul rendre a betelt szemű kalász...

A keresztfán ki hal meg érted?
Álom, te is, kit ágy ölében
Rezzent ágaskodó ideg,
Mely valóságok vérboráival
Itatják szomjas sémened?
Ó néma dolgok, Látszat-lányok,
Ti emberlélektől szüzek,
Jertek, illatok, színek, álmok
Fák, virágok, párák, tüzek:
Veletek játszik kiseded lelkem
Lakmároz dús anyag tején
Nélkületek útnak nem ébred
S a végítélet idején
Veletek száll az Úr elébe
Együtt konyulunk a kezébe:
Egy üdvösség-szomjas kehely...
Vagy könnyű, könnytelen pehely
Együtt hullunk a semmiségbe.

Nóta

Itt is voltam ott is voltam
bő kehelyből bút bomoltam
rített rigókkal fájt danoltam
vadludakkal vándoroltam
kéz a kézben kóboroltam
csókpatákkal elomoltam
gátot, gátlást káromoltam
mindig szeretőmé voltam.

Szómat más szavába tűztem
estéim csokorba fűztem
hervadjanak csillagtűzben
minden szerelemből szűzen
térő szívem máshoz űztem.

...Most este van hűvös este
párolog a kertek teste
s ki mindig párját kereste
páratlanul leszen este.
Esik esik fellegekből
nehéz könnyű lágy egekből
hullik-hullik diófáról
őszi áldás bús ágáról
szakad-szakad emberkarból
kis égfalat vad viharból...
Leválnak a jóistenről
mint az álmos fáradt gyerek
ajka biggyed anyamellről.

Ittfeledt holmi

Aznap is így lesz: bezárul az ajtó
- utánad nézni már ma sem merek -
de aznap nem várlak haza ebédde,
jó puha ágyat néked nem vetek.
Lelkem abroszán elfakul a rózsá,
örömet sose tálalhat neked,
nem leszel kisfiam, se kedvesem,
nem leszek többé anyád, kedvesed.

Üres a szoba, már nem mi szobánk,
ittfeledt szegény tárgyak visszasírnak.
Bánatos testem hova csukjam el?
Rozoga lábú napok el nem bírnak.
Mi lesz velünk - kitől kérdezhetem?
Kívüled nincsen kitől kérdenem.
Hol sírhassak, ha nem a térdeden,
ki gyógyítson, ha te leszel sebem!

Szerellem itt lelt: kakukkfű kékjén, hús avaron
s az Ondovapartnak ezüstöt szóró homokján;
elébe hulltam, mint kalász a kasza elé.
Most érett a tájék köröttem: imára kulcsolt ujjakkal
keresztbe épült a kéve, pihennek a fészkek
játszi fehér evezővel szelve a szellőt
s a láncfű bóbítája úszik a légben.
Őszülök immár, de mindenik estém kicsalja
az égi pástra a kövér csillagokat.

Halk nóta

Most vén tornácom kövein megülök...
Senki sem hall, de dúdoló a nótám.
Kicsit nagyot hallok, hát én se hallok,
lehet rossz nóta, de lehet hogy jó tán.
Mindegy ez már, mindegy ez már,
bevallom,
az őszi lombok arany lábón járnak
s felcsipegetnek minden öröm-morzását.
Kezemben úgy tartom az életet,
mint kicsi korbán kukorica-torzását,
lerágtam róla az édes szemet:
jöllaktam már, nem történhet bajom -
eldobhatom, ha akarom -
s ha kedvem tartja, látanom még velem!

Napló

1938

Köd alattam, köd felettem,
rég volt, hogy világra jöttem.
Születésem óta fáj:
egyszer meghalni muszáj!
Azt, mi közben történt velem,
nem írja meg történelem.
Kanyargós úton haladtam,
kedv fölöttem, kín alattam.

Köd mögöttem, köd előttem...
Száz batyuból szedelődtem,

Neszt hallottam... talánha hazatértél!
Üldöző hangok kísértgetve járnak...
...Egy pár sámfa, gyúrt keszkenő, egy plajbász
egy törött senki-semmi hazavárnak.

Kancadal

Selyem hámok, arany hímek -
hol maradtok csengő rímek!

Nyalka szerszám csillant rajtam,
nyakas úrfi vígadt rajtam.

Alattam a kő is csendült,
ostorcsapás csókba lendült,

patkómról csillagok hulltak
sírt sebeim meggyógyultak,

tompsonom ütemre ráztam
víg vágómat megújraztam,

örömére új uruknak
kis csikaim szerte futnak.

...Cifra kanca nem divat már,
csinos úrfi gépkocsin jár,

igába mégse fogjatos,
mert biz kifogok rajtatok!

Én az ekét görbén húzom,
a szekeret tönkrezúzom,

úgy elrúgom rossz gazdámat...
Bús szívemen nagy seb támad.

Selyem hámok, csengő rímek,
hol maradtok, arany hímek?

Jaj! magamra mért hagytatok?
Bánatommal bút baktatok.

Vért izzadok - súlyos léptem
barna földből búban tépem...

Inkább fogjatos igába
Ne bitangul, ne hiába

Ma még

1938 őszen

Szemünk kíséri a fecskét s a parti rozsokra
meghitt játékkal simul a csiklandós tenyér.
Ma még itt száll le nekünk a nap, hol vérét szüleink látták,
itt izzik ifjú arcotok az est pirosában,
mint ősötöké, ki egykor itt megvetette lábát,
s dacosan mondta: "Otthonom ez, innen nem álllok
odébb".

Itt vagytok, szépeim, szakasztott mása nékik,
kik veletek nőttek, másutt sose jártak;
testvérei selyem patakban fürdő arany csikónak.
Lábatok térdig a földben, fejetek ég süvegében,
törzsetek körül jegenyék törzse: idehaza.
Ezért hát ebben a búcsús alkonyi percben
szegezzük le gyorsan, vessük elomló habokba,
rójuk könnyű homokba siető újjal

szász lány tején nevelődtem,
zsidó vérrel magyar lettem,
tótok közé keveredtem,
földjükön leheveredtem...
Sok gyökérből eggyé nőttem,
vád mögöttem, vágy előttem.

Sejtlit viselt a szépanyám,
díszmagyart az édesapám,
rokonságom pálinkát mért,
bátyám meghalt a hazáért,
egy pajtásom négyesen járt,
a másikra börtönőr várt...
Furcsa álmuk összeszóttem,
had mögöttem, harc előttem.

Felem örül, felem búsul,
tartogatom magam túsul
- mindenik vér az én vérem -
el ne áruljam testvérem.
Ezt szeretem, azt megértem,
ezt lázítom, azt meg kérem,
ezt csitítom, azt meg szánom...
Sír mögöttem, seb utánam.

Felrettenek pihenőben,
visszanézek elmenőben:
itt is haltam, ott is voltam,
sajátomon vándorsorban.
Szülőtteim elszéledtek,
idegen kenyeret szelnek...
Házam forog kacsalábon,
láp alattam, éj utánam.

Nincs templomom, csak keresztem,
nem találok, mit kerestem,
nem azt kapom, amit kérek,
nem érem el, amit érek.
Azt a csóvát, aki voltam,
tarlótűzre pazaroltam.
Görbe sorsom mégse bánom,
kőd előttem, köd utánam.

Ők

Ők, kik az időknek mélyén nevettek,
A vígságomból egy-egy részt elvettek.
Kik fát, virágot én előttem láttak,
Tudtak szépszavu danoló imákat.
Ők, akik régen szerettek és sírtak,
Helyettem mindent megtettek s megírtak –
És akik jönnek, ha majd fekszem holtan,
Átlépik sírom s nem tudják, hogy voltam.

szőjük be illó tündéri magyar szóba,
siessünk, írjuk, mert máris késő leírni:
"Itthon vagyunk együtt, itthon az Ondova partján!"
Írjuk, siessünk, mert hiszen alig igaz már.
Mindennél tünőbb édes, hazug valóság!

Lelkem ne vesztegelj

Testem idegen, fáradt, tompa rög,
durva muszájok lejtőjén görög.
Lelkem hová lett? Kisdeld volt s kevés,
kerített kertben csengő nevetés.
De lélek volt, eleven és enyém,
együtt serkentünk az Úr tenyerén.
Hol maradt el? Tán nem hallotta meg
sírok sírását s a lég mérgezett
szele nem gyújtja gyapját félelemmel.
Bízón játszódik még négy biztos elemmel:
földet tapos, hús vízzel kergetőzik,
nap tüze melengeti szerelemmel,
kék levegőt lehel ki-be,
s a múltnak hímes szőnyegén pihen.
Lelkem! az emlék foszló fonadék,
ne vesztegelj, hol elhunyt gyertya ég
s néma óra ketyeg a holt falon;
az ablak rácsa rajzos és fehér,
de nincs élő kenyér az asztalon,
korsónk üres, az ágy ködből rakott
s nincs otthon már az, ki otthon lakott.
Az otthonunk a holdba költözött,
minden távol van mert a tér törött,
minden határ lett mert már nincs határ,
idejét múlta mind, mert nincs idő.
Én bárányom, kísérő, térítő,
terelő lelkem, jajgatok utánad,
szomjúság perzseli cserepes számat.
A patakra, mely való vízzel habzik,
a rétre, ahol életfű fogamzik,
az örök honba, mely reményen épül,
nincsen elérkezésünk egymás nélkül.
Mért nem szánod meg a kiürült aklod,
rendeltetésed, hogy bennem kell laknod.
Pusztá testemben magam nem lelem,
kit ápolgassak, ha nem vagy velem,
kire lássak, ha a szemem bezárul,
kitől búcsúzzam, ha nem vállalsz párul,
hogy szakadjak el, mikor nincs mitől,
nincsen szabadulás a semmiből...
Száműzött sírhant rideg hideg sorban,
maréknyi porszem vadidegen porban,
hamu, amelyben szikra sose sercen -
így pusztuljak el én? A végső percben
hadd találkozzunk a lét peremén.

.....